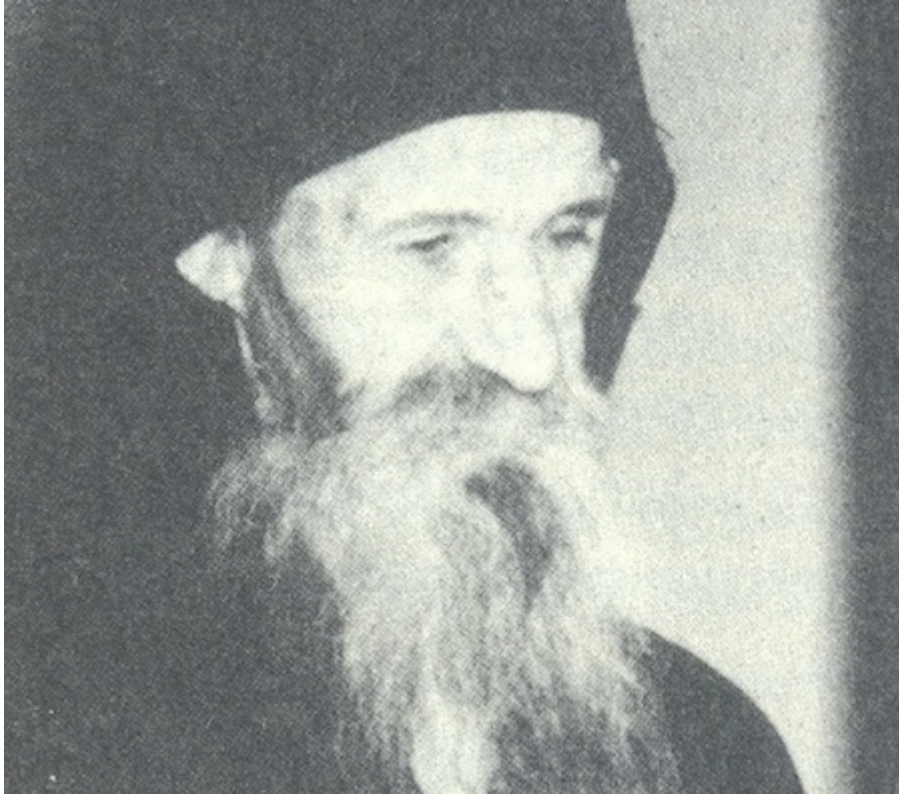

Μοναχός Αυξέντιος Γρηγοριάτης (1892 - 1 Μαρτίου 1981)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Μοναχός Αυξέντιος Γρηγοριάτης

Γεννήθηκε στη Μάνδρα Αττικής το 1892. Εκάρη μοναχός στην ιερά μονή Οσίου Μελετίου Κιθαιρώνος. Στη μονή Γρηγορίου ήλθε το 1920. Το 1921 εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός. Υπάκουα διακόνησε τη μονή του ως εκκλησιαστικός, μιλωνάς, μάγειρας, μετοχιάρης και κη-πουρός. Παντού και πάντοτε ήταν φιλόθεος, φιλάδελφος, φιλόπονος και φιλότιμος. Αγαπούσε ιδιαίτερα τη μελέτη της Φιλοκαλίας. Φιλακόλουθος στο έπακρον. Ασθενής και ηλικιωμένος έτρεχε στο Καθολικό καθημερινά πριν αρχίσει η ακολουθία.

Η ευχή του Ιησού είχε γίνει ένα με την αναπνοή του. Έλεγε: «Πολλές φορές βλέπω προς το δεξιό μέρος φως· αυτό το βλέπω όταν κάνω τον κανόνα με το κομβοσχοίνι· το βλέπω δε τακτικά και μετά πάλι φεύγει ... Αισθάνεται κανείς ένωση με τον Θεό. Καταλαβαίνει ότι το παν είναι ο Θεός. Μόνον αυτός είναι και τίποτε άλλο. Το κυριότερο είναι η αγάπη που έρχεται στην καρδιά για τον Χριστό. Αυτό είναι και τίποτε άλλο... Εγώ δυστυχώς έχω αναισθησία... Όταν ομιλώ, μετά δυ-σκολεύομαι στην πνευματική εργασία, διότι μου έρχονται λογισμοί άλλοι...».

Σ' ένα υποψήφιο Ιερομό-ναχο είπε, όταν του ζήτησε να τον συμβουλέψει: «Να έχεις βαθιά ταπείνωση και να αποφεύγεις τα σκάνδαλα. Εάν κάποτε φταίξει κάποιος σε σένα, να πας να συμ-φιλιωθείτε και μετά να λει-τουργήσεις. Να μην δέχεσαι ποτέ λογισμούς, αλλά να τους διώχνεις και να λες συνεχώς το “Κύριε Ιησού Χριστέ...” Αυτό είναι το παν. Ο ίδιος ο Χριστός θα σε διδάσκει τότε και θα σε φωτίζει. Μόνο να κοιτάς ο νους σου να είναι μέσα στην καρδιά. Όταν όμως κουράζεσαι, να λες το “Κύριε Ιησού Χριστέ” και με το στόμα. Έτσι θα νικάς τους λογισμούς. Εάν όμως καμιά φορά ο λογισμός επιμένει και δεν μπορείς να τον διώξεις, να πηγαίνεις στον ηγούμενο, να προσπίπτεις και να εξο-μολογείσαι. Έτσι θα ελευθερώνεσαι. Εγώ αυτό που έχω να σας πω είναι το “Κύριε Ιησού Χριστέ” και τίποτε άλλο. Να πηγαίνετε στον Γέ-ροντα και να εξομολογείσθε τακτικά. Αυτός ξέρει πολλά, είναι θεολόγος, εγώ είμαι τυ-φλός και στην ψυχή και στο σώμα».

Κανείς δεν τον θυμάται στο μοναστήρι του ν' αργολόγησε, ν' αργοσχόλασε, να γέλασε, ν' αντιμίλησε, να όκνευσε. Τον θυμόμαστε κι εμείς σοβαρό, συνετό, σεμνό, να βαδίζει αργά, να στέκε-ται όρθιος στην εκκλησία, να σταυροκοπιέται ευλαβικά, να μην αφήνει το κομποσχοίνι. Δεν πέρναγε από το νου του ποτέ ότι είναι κάποιος ενάρετος. Είχε ειλικρινή αυτομεμψία. Προσευχόταν και κοιμώμενος. Ολιγόφαγος και λιτόφαγος πάντοτε.

Σε αυτόν ίσχυε απόλυτα το «Μοναχός εστιν αληθώς ο μηδέν έχων εν τω παρόντι βίω ει μη μόνον τον Χριστόν». Όταν κάποτε άπλωσε το πολυμπαλωμένο παντελόνι του και του το άλλαξαν μ' ένα καινούργιο, δεν το έπαιρνε, ούτε και ζητούσε το παλιό το δικό του. Έτσι αναγκάστη-καν να τον αφήσουν στον πλούτο της πενίας του. Ήταν ανόρεχτος για κάθε φθαρτό, πρόσκαιρο και γήινο. Μ' ένα ζευγάρι υποδήματα πέρασε έξι δεκαετίες καλογερικής ζωής. «Ο μοναχός», έλεγε, «να μην πιάνει κουβέντα με τους λογισμούς». «Ο λαϊκός να τηρεί τις δέκα εντολές». Ζούσε μυστικές καταστάσεις της θείας χάριτος στην ουρανότρωτη καρ-διά του, μα πολύ σπάνια μιλούσε γι' αυτές. Όταν κάποτε έπεσε και κτύπησε, αντί για βόγγους άκουγες την ευχή. Αν πέρναγες από το κελλί του, άκουγες να έχει γίνει ανάσα του, παραμιλητό του, τραγούδι του, ύμνος ευχαριστίας, παρακλήσεως και δοξολογίας, μονάκριβη δοξολο-γία, η ευχή του Ιησού. Κοιμήθηκε σε βαθιά γεράματα, ο έτοιμος

από καιρό, την Κυριακή της Ορθοδοξίας, ο ορθοδοξότατος, αφού κοινώνησε των αχράντων Μυστηρίων και είπε το «δι' ευχών». Ήταν 1η Μαρτίου του 1981. Κα-νένας δεν είχε να πει κάτι, έστω κάποια ελάχιστη μομφή, γι' αυτόν τον αληθινό μοναχό. Δεν στενοχώρησε ποτέ κανένα. Ο ηγούμενος της μονής αρχιμανδρίτης Γεώργιος άρχισε τον επικήδειο του έτσι: «Αισθανόμεθα όλοι την ανάγκη, πατέρες και αδελφοί μου, να ευχαριστήσουμε εκ βά-θους καρδιάς τον φιλόανθρωπο Κύριο και Θεό μας, ο οποίος μέσα στις πολλές και μεγάλες δωρεές Του προς εμάς, τα ευτελή Του τέκνα, μας έδωσε κι αυτή την μοναδική και μεγάλη ευλογία να γνωρίσουμε και να ζήσουμε κοντά στον άγιο αυτόν άνθρωπο, τον οποίο σήμερα κηδεύουμε, τον μακαριστό και όντως όσιο Γέροντα π. Αυξέντιο ...».

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Γεωργίου Γρηγοριάτου αρχιμ., Επικήδειος λόγος στην εκφορά του μακαριστού Γέροντος Αυξεντίου Γρηγοριάτου, Ο Όσιος Γρηγόριος 6/1981, σσ. 86-90. Παναρέτου Γρηγοριάτου ιερομ., Γεγονότα εκ της ζωής του Γέροντος Αυξεντίου, Ο Όσιος Γρηγόριος» 6/1981, σσ. 91-97. Φ. Γ. Μ., Η οσιακή πολιτεία κι η μακαρία κοίμησις του π. Αυξεντίου, Ο Όσιος Γρηγόριος 6/1981, σσ. 98.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικόν, τ. Β, Εκδ. Μυθονία, σσ.999-1003.